

Pappá szenteléstől az aranymiséig

Takács Ferenc plébános életútja

Takács Ferenc plébános úr Ostffyasszonyfán eltöltött harminckilenc éves alázatos és hűséges szolgálata után nyugdíjba vonult. Az ötven esztendő papi szolgálat megkoronázása volt az aranymise 2011. június 19-én. Az elsőáldozással egybekötött szép ünnepen megtelt a templom, ahol köszöntötte Önt az egyházközség képviselője és az Önkormányzat is. A jelentős évforduló kapcsán kérdezném arról, hogyan választotta a papi hivatást és miként került Ostffyasszonyfára?

- Szülőfalum Zalabesenyő, ahol 1936-ban láttam meg a Jóisten gyönyörű napvilágát, a fenségesen szép Zalában. Édesanyám erős, fájdalmas is, de boldog is volt. Negyedik gyerekkel a szíve alatt várta haza édesapánkat az orosz frontról. Esténként ima szállt ajkunkról a közbenjáró Szűzanyához, hogy segítse haza édesapánkat. Édesapánk tehetsége és mesterségbeli sokoldalúsága mellett szembetűnő volt a hite, keresztény életvitele. A kovácműhelyben „Ne káromkodj!” feliratú kereszt volt. Édesanyánk volt a család szíve, édesapánk a család lelke. Isten áldja meg Őket mindezért!

Négy éves koromban költöztünk Pusztaszentlászlóra. Az elemi- és általános iskolát itt jártam, a középiskolát Nagykanizsán végeztem és mezőgazdász és állattenyésztő szakmát szereztem. Az, hogy falun nevelkedtem, és hogy a falusi ember lelkéhez közel álló dolgoknak értője lehettem, a falusi ember lelkéhez, szívéhez mindig közel tudtam maradni.

A hittudományt a Győri Papnevelő Intézetben hallgattam és a papi szeminárium lakója voltam. Különösen nagyszerű volt, hogy a nevelőink a tudáson kívül felkészítettek bennünket az élet nehézségére és a kereszthordozásra. Az üdvösségre nincs más út, csak a Krisztus által megjárt Szentségkereszt útja. Kovács Sándor püspök szentelt pappá Szombathelyen 1961. június 18-án.

Pappá szentelésem első évében helyettesítő papként közel fél évet töltöttem Ostffyasszonyfán, Hat András plébános betegsége miatt. Ezt követően Pusztaszentlászlón, Csesztregen, Kálócfán és Gasztonyban teljesítettem szolgálatot. 1972-ben kerültem Ostffyasszonyfára. Az ötven év papi évemből 39 évet az Ostffyasszonyfai Plébánián töltöttem szolgálva a Csöngői Egyházközséget is.

Ezt a hosszú időt és pontosan ennyit /1774-1813/ Rozmán József plébános élte meg ezen a plébánián. Hogyan alakult ki bennem a papi hivatás?

Nem hallottam hangot, ami a dobhártyámat megrezgette volna, nem ragadott üstökön isteni kéz, nem tepert le semmilyen erő. Magam előtt is mind a mai napig rejtély. Bizonyos érzéseket tetten

tudtam éni. Ha papot láttam, valami puhaléptű, vággyal rokonítható érzés töltött el. Arra viszont, hogy én pap lehetnék, nem merült föl bennem.

A Jóisten oldaláról a hívás rejtély. Kegyelmi szóval hív. Csak így lehet ilyen hosszú ideig papi szolgálatban megmaradni, ugyanis a pap számára a hajtóerő az Isten kegyelme, amit csak a meghívottak nyernek el. Amikor Jézus a keresztet hordozta segítségére sietett Cirenei Simon és Veronika. Az én életemben segítségül kaptam nővéremet, akiben én is megkaptam a segítséget a kereszthordozásában!

Köszönöm Krisztus Urunknak, hogy szolgálatára méltatott! Köszönöm az ostffyasszonyfaiaknak, hogy elfogadták a vezetést azon az úton, amely a végső célunkhoz vezet!

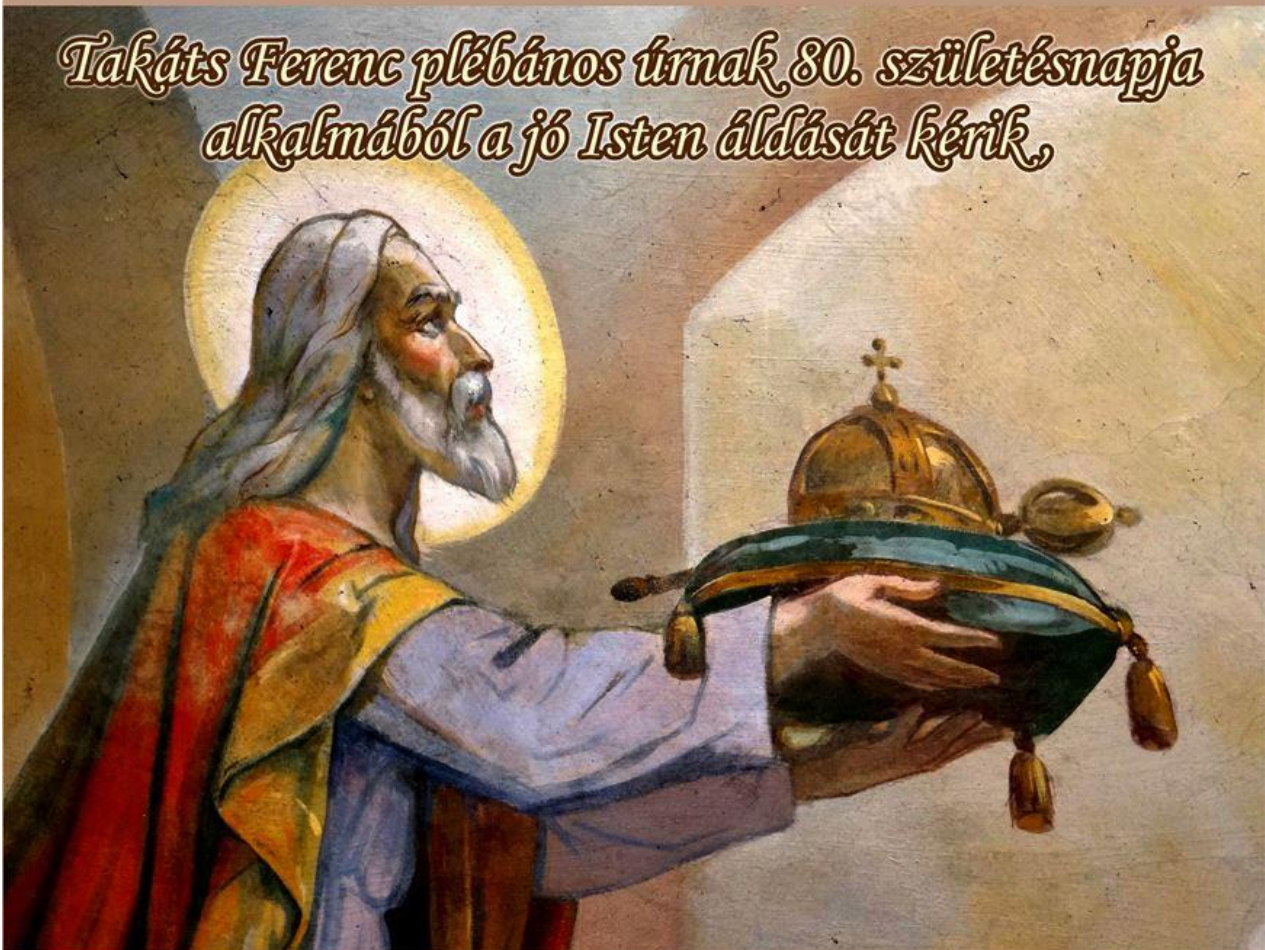
Köszönjük, hogy a templomszolgálatokat és a betegekkel való törődést ostffyasszonyfai lakosként továbbra is szíven viseli és elvégzi!

Az Ostffyasszonyfáért Alapítványon keresztül is kívánunk jó egészséget mindkettőjüknek!

Tisztelettel: Gregorich Ferenc

Emléklap

*Takáts Ferenc plébános úrnak 80. születésnapja
alkalmából a jó Isten áldását kéri,*

*az Ostffyasszonyfai Nagyboldogasszony Templomért
és az Egyházközségért Alapítvány
nevében az egyházközség tagjai*

*Gergorich Ferenc
alapítványi elnök*

Ostffyasszonyfa, 2016. április 25.